

MATTHEÛS

22:1-14

De gelijkenis van het bruiloftsfeest over
Israëls verwerping, Gods oordeel en de
uitnodiging aan de heidenen.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/22-1-14

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Drie gelijkenissen tegen Israëls leiders	5 min	3
2	Het Koninkrijk gaat over op de gemeente	5 min	6
3	De gelijkenis van het bruiloftsfeest	4 min	1
4	Jeruzalems verwoesting als Gods oordeel	8 min	10
5	De gasten en het ontbrekende bruiloftskleed	4 min	14
	Om verder te lezen		16

1

Drie gelijkenissen tegen Israëls leiders

We gaan naar Mattheüs hoofdstuk 22 en vervolgen een reeks gelijkenissen die Jezus heel kort voor het einde van Zijn aardse loopbaan vertelde. Dit gebeurde in feite slechts enkele dagen voor Zijn kruisiging. Jezus was verwickeld in een conflict met de godsdienstige leiders van Jeruzalem. Jezus werd natuurlijk Zelf ook als een godsdienstig leider beschouwd. Toch stond Hij duidelijk niet achter het systeem. Hij kon Zich niet vinden in de Farizeeën, de Sadduceeën, de overpriesters of wie dan ook van de bestaande leiders. Daarom voelden zij zich natuurlijk door Hem bedreigd.

Eerder, in hoofdstuk 21, kwamen enkele overpriesters en oudsten naar Hem toe en trokken Zijn gezag in twijfel. Ze wilden Hem er in feite toe brengen Zich erop vast te leggen dat Hij dit deed op gezag van God. Maar Hij vertelde hun dat niet rechtstreeks, omdat zij niet eerlijk tegen Hem wilden zijn toen Hij vroeg op wiens gezag Johannes de Doper optrad. Ze wilden geen antwoord geven, en daarom weigerde Hij hun antwoord te geven.

Maar toen keerde Hij Zich tegen hen en vertelde drie gelijkenissen achter elkaar. Elk van deze drie gelijkenissen zei iets over Zijn tegenstanders, de ongelovige Joodse leiders. De ene was de gelijkenis van de twee zonen, in hoofdstuk 21, vers 28 tot en met 32. In die gelijkenis beschreef Hij een man die twee verschillende zonen had. Die zonen waren typen of voorbeelden van twee verschillende soorten Joodse mensen. In zekere zin werd het hele volk Israël als Gods zonen beschouwd, en God was de man in de gelijkenis.

De man zegt tegen de ene zoon:

Maar wat denkt u? Iemand had twee zonen, en hij ging naar de eerste en zei: Zoon, ga vandaag in mijn wijngaard werken.

MATTHEÛS 21:28

De zoon zegt:

Nee, ik ga niet.

Maar later veranderde hij van gedachten en ging hij toch. Tegen zijn andere zoon zei hij:

Ga in mijn wijngaard werken.

Die zei:

Oké, maar hij deed het niet. De ene zei dus dat hij niet zou gaan, maar gehoorzaamde uiteindelijk toch. De andere zei dat hij zou gehoorzamen, maar deed dat nooit.

Jezus besloot met de uitspraak dat de tollenaars en prostituees eerder het Koninkrijk der hemelen zullen binnengaan dan de Farizeeën. Zij waren namelijk als de zoon die aanvankelijk nee tegen God had gezegd, maar daarna veranderde en ertoe kwam het op Gods manier te doen. De Farizeeën waren daarentegen als mensen die altijd hadden beweerd dat ze God gehoorzaamden, maar dat in werkelijkheid nooit deden. Die gelijkenis was dus een zeer scherpe veroordeling van Zijn critici.

Daarna ging Hij aan het einde van hoofdstuk 21 over op een langere gelijkenis, namelijk de gelijkenis van de wijngaard. In deze gelijkenis stelt de wijngaard Israël voor. Het is Gods wijngaard, en Hij geeft de wijngaard in pacht aan pachters, met dien verstande dat zij ieder seizoen een deel van de opbrengst als pacht moeten afstaan.

Toen de tijd voor de opbrengst was aangebroken, stuurde de landeigenaar zijn boodschappers om zijn pacht te innen. De pachters mishandelden hen en gingen slecht met hen om. Daarom stuurde hij er nog meer. Ook van hen mishandelden ze sommigen en gingen ze slecht met hen om, en sommigen doodden ze zelfs. Uiteindelijk stuurde hij zijn zoon naar hen toe, en zelfs hem doodden ze.

Dit stelt natuurlijk de hele geschiedenis van Israël als Gods wijngaard voor. God wilde vrucht van Israël ontvangen, namelijk de vrucht van recht en gerechtigheid, volgens Jesaja hoofdstuk 5, vers 7. Toch heeft Hij die vrucht nooit ontvangen, tenminste niet erg consequent. Wanneer Hij Zijn profeten, Zijn dienaren, stuurde om van Israël te

eisen dat het die vrucht voortbracht of de vrucht aan God gaf, werden de profeten mishandeld. Uiteindelijk stuurde God met hetzelfde doel Zijn Zoon Jezus, maar ook Hem mishandelden en doodden ze.

Nadat Jezus dat verhaal had verteld, stelde Hij een vraag. Daarmee komen we heel goed bij de volgende gelijkenis, die we in hoofdstuk 22 vinden. Eerder, in hoofdstuk 21, had Hij verteld hoe deze verdorven pachters van de wijngaard de zoon van de eigenaar doodden. Daarna zei Hij:

Wanneer dan de heer van de wijngaard komen zal, wat zal hij met die landbouwers doen?

MATTHEÛS 21:40

Zonder te beseffen dat ze tegen zichzelf spraken, gaven ze als antwoord:

Zij zeiden tegen Hem: Hij zal die kwaaddoeners een kwade dood doen sterven en zal de wijngaard aan andere landbouwers verhuren, die hem de vruchten op hun tijd zullen geven.

MATTHEÛS 21:41

Jezus bevestigde dat hun oordeel juist was. In Mattheüs 21, vers 43, zei Hij:

Daarom zeg Ik u dat het Koninkrijk van God van u weggenomen zal worden en aan een volk gegeven dat de vruchten ervan voortbrengt.

MATTHEÛS 21:43

Met andere woorden, het Koninkrijk van God zou van Israël worden weggenomen en aan iemand anders worden gegeven.

2

Het Koninkrijk gaat over op de gemeente

Dit wijst er natuurlijk op dat Israël, wat zijn positie als Gods volk en Zijn koninkrijk betreft, in wezen door iemand anders is vervangen. Jezus zei immers dat het koninkrijk van hen werd weggenomen en aan iemand anders werd gegeven. Wij geloven dat die ander de gemeente van Jezus Christus is: degenen die door Zijn bloed verlost zijn, die Christus als hun Zaligmaker en Heere hebben aangenomen en die Hem volgen.

De reden daarvoor is dat we in het boek Openbaring, zowel in Openbaring 1 als in Openbaring 5, lezen dat de verlostte gemeenschap van christenen een koninkrijk van priesters is. [Vertalersnoot: de spreker gebruikt hier de formulering ‘een koninkrijk van priesters’; de HSV spreekt in deze passages over ‘koningen en priesters’.] Dat is precies waartoe Israël in Exodus hoofdstuk 19, vers 5 en 6, geroepen was. De positie van een koninkrijk van priesters, die eens aan Israël toebehoorde, behoort nu dus toe aan degenen die Christus volgen. Wanneer Jezus zei dat het koninkrijk van je wordt weggenomen en wordt gegeven aan een volk dat de vruchten ervan zal voortbrengen, lijkt dat volk daarom de gemeente te zijn, en niet een etnische of politieke natie, maar een geestelijke natie. Ook Petrus sprak op die manier over de gemeente toen hij zei:

Maar u bent een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een volk dat God Zich tot Zijn eigendom maakte; opdat u de deugden zou verkondigen van Hem Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht,

1 PETRUS 2:9

De gemeente is een heilige natie. Ze is geen natie in politieke zin, maar ze is een eenheid die Gods volk is, Gods gemeenschap op aarde, zoals de natie Israël dat ooit was. Jezus zei dus tegen Israël, waarbij Hij profetisch tot de natie Israël sprak, dat God hun het Koninkrijk afnam.

Laat me één punt bespreken voordat we verdergaan met de volgende gelijkenis. Sommige mensen hebben geopperd dat Jezus' uitspraak:

Het koninkrijk van God wordt van jullie afgenomen, niet werkelijk betekent dat Hij Israël verwerpt of het Koninkrijk van Israël afneemt, maar dat Hij het alleen afneemt van de leiders van Israël in die generatie: het Sanhedrin, de overpriesters, enzovoort. En dat het zou worden toevertrouwd aan andere Joden, namelijk de apostelen, die er dan de leiding over zouden krijgen. Met andere woorden, het Koninkrijk van God zou met Israël verbonden blijven. Maar dat lijkt niet overeen te stemmen met wat Jezus zei. Jezus zei dat het Koninkrijk van God van hen zou worden afgenomen en aan een andere natie zou worden gegeven. Het wordt dus van de ene natie afgenomen en aan een andere natie gegeven.

Het is niet eenvoudigweg zo dat de leiders van Israël hadden laten zien dat ze verdorven waren, en dat God daarom andere leiders zou aanstellen. Nee, Hij nam het af van de ene natie, de natie Israël, en gaf het aan een andere natie. Dat is die heilige natie waarover Petrus sprak: het uitverkoren geslacht, dat koninklijke priesterschap, namelijk de gemeente en het lichaam van Christus.

Natuurlijk is het lichaam van Christus, de gemeente, etnisch gezien niet een volkomen andere natie dan Israël, want er zijn Joodse mensen in de gemeente. We spreken hier dus niet over etniciteit. Maar we zeggen wel dit: Israël was als etnische en politieke natie ooit Gods uitverkoren natie, maar dat is niet meer het geval. Het Koninkrijk van God is niet verbonden met die nationale eenheid, en trouwens ook niet met enige andere politiek afgebakende nationale eenheid. Het wordt bepaald door geloof in Christus en gehoorzaamheid aan de Koning. Dat is wat het Koninkrijk van God inhoudt: gehoorzaamheid aan de Koning.

In onze tijd vinden we natuurlijk veel meer heidenen dan Joden in deze eenheid die de gemeente wordt genoemd, maar het is niet uitsluitend een heidense eenheid. Er zijn ook Joodse mensen in. Paulus zei echter dat er in Christus — en we zouden dus kunnen zeggen: in de ware gemeente — geen Jood of heiden is. Dat wil zeggen dat het voor degenen die in Christus zijn niet ter zake doet of ze Jood of heiden zijn. Hun identiteit ontleen ze aan iets anders, namelijk aan Christus Zelf, en niet aan etnische verbanden.

3

De gelijkenis van het bruiloftsfeest

Nu hebben we in hoofdstuk 22 de derde gelijkenis in deze reeks. Die brengt een sterk vergelijkbaar punt naar voren, waarschijnlijk hetzelfde punt als de vorige gelijkenis, maar dan met een ander beeld. Deze keer is het een gelijkenis over een bruiloft.

En Jezus antwoordde en sprak opnieuw tot hen door gelijkenissen, en zei: Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een zeker koning die voor zijn zoon een bruiloft bereid had, en hij stuurde zijn dienaren eropuit om de genodigden voor de bruiloft te roepen. Maar zij wilden niet komen. Opnieuw stuurde hij dienaren eropuit, andere, en hij zei: Zeg tegen de genodigden: Zie, ik heb mijn middagmaal gereedgemaakt; mijn ossen en de gemeste dieren zijn geslacht, en alle dingen zijn gereed. Kom naar de bruiloft. Maar zij sloegen er geen acht op en gingen weg, de één naar zijn akker, de ander naar zijn zaken. En de anderen grepen zijn dienaren, behandelden hen smadelijk en doodden hen.

MATTHEÛS 22:1-6

“But when the king heard about it, he was furious, and he sent out his armies and destroyed those murderers and burned up their city. Then he said to his servants, ‘The wedding is ready, but those who were invited were not worthy. Therefore, go into the

highways, and as many as you find, invite to the wedding.' So those servants went out into the highways and gathered together all whom they found, both bad and good, and the wedding hall was filled with guests." Hier komt nog een vervolg op. Hij zegt:

Toen de koning naar binnen was gegaan om de gasten te overzien, zag hij daar iemand die niet gekleed was in bruiloftskleding. En hij zei tegen hem: Vriend, hoe bent u hier binnengekomen terwijl u geen bruiloftskleding aan hebt? En hij zweeg. Toen zei de koning tegen de dienaars: Bind hem aan handen en voeten, neem hem mee en werp hem uit in de buitenste duisternis; daar zal gejammer zijn en tandengeknars. Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.

MATTHEÛS 22:11-14

Afgezien van dit kleine voorval aan het einde, waarbij de bruiloftsgast zonder bruiloftskleed wordt aangetroffen, volgt deze gelijkenis de vorige bijna punt voor punt. Het is een veroordeling van Israël als natie die door de geschiedenis heen Gods toenaderingen heeft afgewezen. De beeldspraak is anders, maar de feiten zijn hetzelfde. In de gelijkenis van de wijngaard stuurt de meester zijn dienaren, en de dienaren komen met de boodschap dat de meester vruchten wil. In deze gelijkenis stuurt de meester eveneens dienaren eropuit. Hun boodschap is iets anders. Hun boodschap is:

Kom naar de bruiloft.

In beide gevallen wordt er geen acht geslagen op de dienaren, of worden ze mishandeld en soms gedood.

We hebben dus in beide gelijkenissen God. In de ene gelijkenis is Hij de eigenaar van de wijngaard. In de andere is Hij een koning die voor Zijn zoon een bruiloft organiseert. Hij stuurt Zijn boodschappers, die de profeten zijn door de hele Joodse geschiedenis heen, door het hele Oude Testament heen. God stuurde Zijn boodschappers en nodigde deze mensen uit om te komen en deel uit te maken van wat God aan het doen

was. In beide gelijkenissen worden de dienaren mishandeld, slecht behandeld en soms gedood. Ook wordt in beide gelijkenissen de koning boos en oordeelt Hij over die mensen. Die mensen zijn natuurlijk Israël, degenen die Zijn dienaren mishandelden.

In de eerdere gelijkenis, de gelijkenis van de wijngaard in Mattheüs hoofdstuk 21, staat dat Hij die slechte mannen op een ellendige manier zal ombrengen. Vers 41 zegt:

Zij zeiden tegen Hem: Hij zal die kwaaddoeners een kwade dood doen sterven en zal de wijngaard aan andere landbouwers verhuren, die hem de vruchten op hun tijd zullen geven.

MATTHEÛS 21:41

In de gelijkenis van de wijngaard gebeurt hetzelfde als in de gelijkenis die we zojuist over de bruiloft hebben gelezen. Hij brengt die slechte mensen om die Zijn dienaren kwelden, en vervolgens nodigt Hij een ander volk uit.

4

Jeruzalems verwoesting als Gods oordeel

Maar kijk in dit geval eens naar Mattheüs 22:7:

Toen de koning dat hoorde, werd hij boos. En hij stuurde zijn legers, bracht die moordenaars om en stak hun stad in brand.

MATTHEÛS 22:7

Wat dit betekent in het licht van de latere geschiedenis kan nauwelijks worden misverstaan. Want binnen veertig jaar nadat Jezus deze voorspelling of gelijkenis had uitgesproken, kwamen de Romeinse legers naar Jeruzalem. Ze belegerden de stad en verwoestten haar uiteindelijk en brandden haar plat. Het is bijna onmogelijk om de strekking hiervan te missen. Toen Hij zei dat de koning zijn legers stuurde, die moordenaars ombracht en hun stad platbrandde, waren dit dezelfde moordenaars als in de vorige gelijkenis. Zij doodden niet alleen Zijn dienaren, maar zelfs Zijn Zoon.

Omdat ze dat deden, nam Hij in de vorige gelijkenis het Koninkrijk van die slechte mannen af, nadat Hij hen had omgebracht, en gaf het aan iemand anders. In de gelijkenis van het bruiloftsfeest gebeurde hetzelfde. Hij brengt degenen om die Zijn Zoon en Zijn dienaren hebben gedood, al vermeldt de gelijkenis van het bruiloftsfeest niet dat ze Zijn Zoon doden. Dat punt maakt geen deel uit van dat verhaal. Maar Hij brengt hen om en nodigt vervolgens iemand anders uit.

Hij zegt tegen Zijn dienaren dat ze naar de grote wegen en de zijwegen moeten gaan en zoveel mensen moeten uitnodigen als ze maar kunnen vinden. Dit zou erop wijzen dat de mensen die het eerst werden uitgenodigd, degenen waren die dichtbij waren. Maar toen degenen die dicht bij de koning waren de uitnodiging afwezen en Zijn dienaren mishandelden, ging Hij verder weg, verder van huis, om mensen uit te nodigen binnen te komen. Dit stelt de heidenen voor.

De Joden werden het eerst uitgenodigd om deel te gaan uitmaken van Gods Koninkrijk en Gods plan. Hun verwerping van Gods Koninkrijk, Zijn profeten en Zijn koning leidde ertoe dat de heidenen, die verder van Israël verwijderd waren, werden opgezocht: degenen op de grote wegen en de zijwegen, degenen die ver van God en ver van Israël waren. Zoals Paulus het in Efeze hoofdstuk 2 verwoordde:

Wij, die heidenen waren, waren vervreemd van het burgerschap van Israël. Wij waren zonder hoop en zonder God in deze wereld.

EFEZE 2:11-12

Dat zijn de mensen tot wie de uitnodiging nu wordt gericht.

Deze beide gelijkenissen, dus de gelijkenis van de wijngaard en de gelijkenis van het bruiloftsfeest, hebben een gemeenschappelijk thema: Israël is tekortgeschoten in zijn verantwoordelijkheid tegenover God. In zekere zin hadden vooral de leiders van Israël de verplichting om voor God vrucht voort te brengen, omdat Hij de eigenaar van Israël is en Hij wilde dat zij de vrucht van gerechtigheid en recht voortbrachten. Vanuit een ander gezichtspunt verwaarloosden ze een voorrecht: het voorrecht om deel uit te maken van Gods bruiloftsfeest, van Zijn viering.

In het Koninkrijk van God zijn is tegelijk een verplichting en een voorrecht. Een van deze gelijkenissen brengt de verplichting naar voren. De andere brengt het voorrecht naar voren. Maar in beide gevallen reageerden de Joden, die als eersten werden uitgenodigd of erbij betrokken, niet op de juiste manier op God. Als beheerders van de wijngaard brachten ze de vrucht niet voort. Als degenen die voor het feest waren uitgenodigd, namen ze het niet serieus en deden ze niet mee.

In beide gelijkenissen wordt God respectievelijk voorgesteld door de eigenaar en de koning. Hij wordt boos, oordeelt over hen en gaat vervolgens naar een ander volk. Een ander volk krijgt het Koninkrijk. We zien dat er in elke gelijkenis een keerpunt is, bij de tweede gelijkenis zo ongeveer in het midden. Dat keerpunt is dit: God heeft er genoeg van. Hij heeft genoeg mishandeling verdragen van deze mensen, die Zijn profeten doden en zelfs Zijn Zoon hebben gekruisigd. Daarom brengt Hij het oordeel over hen.

Dat oordeel wordt in Mattheüs 22:7 heel duidelijk vereenzelvigd met de verwoesting van Jeruzalem. Daar zegt Hij dat de koning ervan hoorde, woedend werd, zijn legers eropuit stuurde, die moordenaars ombracht en hun stad platbrandde. Het is duidelijk dat dit in het jaar 70 na Christus is gebeurd. Degenen die deze uitnodiging hadden afgewezen, werden door God omgebracht en Hij brandde hun stad plat.

Interessant is de parallelle passage in de vorige gelijkenis. „Parallele passage in de vorige gelijkenis” — dat is behoorlijk goede alliteratie. Toen Jezus het verhaal vertelde over de wijngaard en over hoe deze mensen de Zoon doodden, zei Hij tegen Zijn luisteraars:

Wanneer dan de heer van de wijngaard komen zal, wat zal hij met die landbouwers doen?

MATTHEÛS 21:40

Ze zeiden:

Hij zal die mannen gruwelijk ombrengen.

Het punt is dat het oordeel over deze verdorven mensen in de eerste gelijkenis wordt beschreven als het moment waarop de eigenaar van de wijngaard komt. Toch weten we dat het in beide gevallen een beschrijving is van wat er in het jaar 70 na Christus met de Joden gebeurde. Daarmee hebben we ten minste één geval waarin de verwoesting van Jeruzalem duidelijk wordt aangeduid als de komst van de eigenaar van de wijngaard, de komst van de Heere. Ik geloof niet dat de wederkomst van Christus in het jaar 70 na Christus heeft plaatsgevonden, en ik ken wel mensen die dat denken. Maar ik geloof wel dat we ons bewust moeten zijn van de vele manieren waarop de Bijbel over de komst van de Heere spreekt.

Soms verwijst dat inderdaad naar de wederkomst, in een context waarin over de opstanding en de opname enzovoort wordt gesproken. Dan zou het, lijkt mij, altijd om de wederkomst moeten gaan. Maar er zijn ook momenten waarop de komst van God of de komst van de Heere termen zijn die niet worden gebruikt met betrekking tot wat wij de wederkomst noemen, maar met betrekking tot specifieke oordeelsdaden. Deze oordelen zijn misschien niet bovennatuurlijk in de zin dat er vuur en zwavel uit de hemel komen. In het geval van Zijn oordeel over Jeruzalem voltrok het zich door de legers van de Romeinen.

Maar let hier eens op, in Mattheüs 22:7:

Toen de koning ervan hoorde, werd hij woedend. Hij stuurde zijn legers eropuit, liet die mensen ombrengen en hun stad platbranden.

Dit verwijst naar de Romeinse legers die tegen Jeruzalem optrokken en de stad Jeruzalem verwoestten. Maar ze worden de legers van de koning genoemd, en de koning in de gelijkenis is God. Dus hoewel de Romeinen heidenen waren, waren zij in zekere zin Gods legers, ook al waren het Romeinse legers. Want ze waren werktuigen in Gods handen om degenen te straffen die door hun halsstarrigheid de toorn van God over zichzelf hadden gebracht.

We moeten beseffen dat de komst van de Romeinse legers in zekere zin de komst van God Zelf was, in een oordeel over Israëel. Iedereen die vertrouwd is met het taalgebruik van het Oude Testament zal hierdoor niet verrast zijn. Want heel vaak wordt in de Profeten gezegd dat God tot Zijn volk is gekomen, of dat God tegen dit volk is gekomen. Of een oordeel over een volk dat in de geschiedenis plaatsvindt, wordt een bezoeking

van God genoemd. Dat is hier het geval. De Heere komt, de koning komt en oordeelt. In het geval van de tweede gelijkenis doet Hij dat door Zijn legers te sturen, die in de geschiedenis overeenkomen met de legers van de Romeinen.

5

De gasten en het ontbrekende bruiloftskleed

Toen zei Hij natuurlijk in vers 8:

Toen zei hij tegen zijn dienaren: De bruiloft is wel bereid, maar de genodigden waren het niet waard.

MATTHEÛS 22:8

Er staat dat ze dat deden, en:

En die dienaren gingen naar de wegen, verzamelden allen die zij vonden, zowel slechte als goede mensen; en de bruiloftszaal werd gevuld met gasten.

MATTHEÛS 22:10

Dit is vers 10, en de bruiloftszaal werd gevuld met gasten. De uitnodiging gaat dus uit naar de heidenen, en daar komt respons op. Dit zijn de mensen die de zichtbare gemeente binnenkomen. Er zijn echter niet alleen goede mensen, maar ook slechte. Allerlei soorten mensen zijn de zichtbare gemeente binnengekomen, en daarom moet God ook hen van elkaar scheiden.

We zien dat de koning naar de gasten komt kijken. Hij zag daar een man die geen bruiloftskleed aanhad, en daarom zei hij tegen hem:

Toen de koning naar binnen was gegaan om de gasten te overzien, zag hij daar iemand die niet gekleed was in bruiloftskleding. En hij zei tegen hem: Vriend, hoe bent u hier binnengekomen terwijl u geen bruiloftskleding aan hebt? En hij zweeg. Toen zei de koning tegen de dienaars: Bind hem aan handen en voeten, neem hem mee en werp hem uit in de buitenste duisternis; daar zal gejammer zijn en tandengeknars. Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.

MATTHEÛS 22:11-14

En hij stond met zijn mond vol tanden. Toen zei de koning:

Bind zijn handen en voeten vast, neem hem mee en gooi hem naar buiten, de duisternis in, waar mensen huilen en tandenknarsen.

Ik geloof dat ons hier wordt verteld dat deze gelijkenis verdergaat dan de vorige gelijkenis. Beide gelijkenissen vertellen ons over de verwerping van Israël en het oordeel over Israël. Maar de eerste gelijkenis houdt daar op en zegt:

Daarom zeg Ik u dat het Koninkrijk van God van u weggenomen zal worden en aan een volk gegeven dat de vruchten ervan voortbrengt.

MATTHEÛS 21:43

Maar deze gelijkenis gaat zover en gaat dan verder. Ze zegt dat het Koninkrijk nu aan iemand anders wordt gegeven, dat de uitnodiging uitgaat naar de hele wereld, naar alle heidenen, en dat allerlei soorten mensen, goede en slechte, naar het feest komen. Maar uiteindelijk moet er een dag van afrekening komen waarop God zelfs deze gasten

onderzoekt. Zelfs degenen die sinds het oordeel over Israël en sinds de verwerping van Israël op het evangelie hebben gereageerd, moeten als het ware aan de voorwaarden voldoen om daar te mogen zijn.

In deze gelijkenis had die voorwaarde te maken met het dragen van de juiste kleding. Een gast die niet de juiste kleding naar de bruiloft had gedragen, beledigde de koning. Toch meende hij kennelijk dat hij hoe dan ook mocht komen, alsof hij het volste recht had om op zijn eigen voorwaarden bij de bruiloft van de koning te zijn. Helaas reageren veel mensen ook op het evangelie, maar stellen zij daarbij hun eigen voorwaarden. Ze komen de gemeente binnen, maar ze aanvaarden de voorwaarden van het evangelie niet werkelijk. Ze zijn daar als het ware gekleed in hun eigen gewaden, niet in gewaden die bij een christen passen.

De gewaden stellen gedrag voor. Het witte linnen van de gemeente in Openbaring 19 stelt de rechtvaardige daden van de heiligen voor. Ons gedrag is als kleding. Ongerechtigd gedrag is als vuile vossen. Rechtvaardig gedrag is volgens Openbaring 19 wit linnen. In dit geval is er een man gekomen die op de uitnodiging heeft gereageerd, maar uit zijn daden blijkt dat hij niet werkelijk bij de groep hoort. Daarom wordt hij eruit gezet. Dit betekent natuurlijk dat er aan het einde van de tijd zelfs een scheiding zal plaatsvinden onder degenen die gedurende dit evangelietijdperk hebben gereageerd. Wie geen ware christen is, zal evenmin in het Koninkrijk van God mogen zijn als de Israëlieten die Christus hebben verworpen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 21:28
- Mattheüs 21:40
- Mattheüs 21:41
- Mattheüs 21:43
- 1 Petrus 2:9
- Mattheüs 22:1-6
- Mattheüs 22:11-14

- Mattheüs 22:7
- Efeze 2:11-12
- Mattheüs 22:8
- Mattheüs 22:10

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.